

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové a soudců JUDr. Radky Šimkové a JUDr. Anny Vandákové v právní věci žalobce: **Luboš P.**, bytem xxx, xxx, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení nemajetkové újmy ve výši 150.000,- Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. října 2010, č. j. 11 C 45/2010-37,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé **mění tak**, že je žalovaná **povinna** zaplatit žalobci 80.000,- Kč s úrokem z prodlení z této částky od 12. května 2010 do 30. června 2010 ve výši 7,75 % a od 1. července 2010 nadále ve výši, která odpovídá ročně výši reposazby stanovené Českou národní bankou pro poslední den kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž trvá prodlení, zvýšené o sedm procentních bodů, to vše do **patnácti dnů** od právní moci rozsudku; jinak se rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku **potvrzuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobní návrh, jímž se žalobce domáhal proti žalované zaplacení nemajetkové újmy ve výši 150.000,- Kč s úrokem z prodlení od 11. listopadu 2009 ve výši 8,25 % a od 1. ledna 2010 ve výši 8 %. Dále rozhodl o tom, že nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Při rozhodování vzal soud I. stupně za prokázané, že proti žalobci bylo usnesením Policie České republiky, služby kriminální policie a vyšetřování v Ústí nad Labem ze dne 9. února 2005, č. j. ČTS: ORUL-1885/SKPV1-2004, které nabylo právní moci dne 14. dubna 2005, zahájeno trestní stíhání pro trestné činy útoku na státní orgán a pomluvu. Rozhodnutím Okresního státního zástupce v Teplicích ze dne 7. prosince 2005, sp. zn. 2 ZT 274/2005-41, byla proti žalobci pro uvedené trestné činy podána obžaloba. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. května 2009, č. j. 6 T 189/2005-491, byl žalobce zproštěn obžaloby, neboť v obžalobě označený skutek není trestným činem. Žalobce podal u žalované dne 11. listopadu 2009 návrh na předběžné projednání nároku, tomuto návrhu však žalovaná nevyhověla.

Na podkladě takto zjištěného skutkového stavu uzavřel soud I. stupně, že žalobě není na místě vyhovět. Soud I. stupně se především zabýval námitkou promlčení, která byla žalovanou v průběhu řízení vznesena, a tuto neshledal důvodnou. Poukázal na to, že se žalobce o tvrzené škodě dověděl až nabytím právní moci zprošťujícího rozsudku Okresního soudu v Teplicích, tedy dne 5. srpna 2009. Pokud pak byla žaloba na úhradu nemateriální újmy podána žalobcem u soudu dne 7. června 2010, není jeho nárok po připočtení lhůty 6 měsíců ve smyslu ust. § 32 odst. 3 ve spojení s ust. § 35 z. č. 82/1998 Sb. v platném znění (dále jen zákon) promlčen. Dále pak soud I. stupně posuzoval nárok žalobce, s odkazem na ustálenou judikaturu vyšších soudů, jako nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutí ve smyslu ust. § 7 odst. 1 ve spojení s ust. § 31a odst. 1 zákona, když za nezákonné rozhodnutí považoval usnesení o zahájení trestního stíhání. Soud I. stupně poukázal na to, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno pro skutek, který spočíval v tom, že žalobce dne 26. srpna 2004 před budovou Krajského soudu v Ústí nad Labem uspořádal „tiskovou konferenci“, při které přítomným novinářům a kolemjdoucím rozdával tiskoviny pomlouvající soudce Okresního soudu v Ústí nad Labem a advokátku JUDr. Martu Č. Dle soudu I. stupně šlo o nestandardní a radikální způsob kritiky justice, na který je třeba ve světle odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. května 2009, č. j. 6 T 189/2005-491, nahlížet jako na jednání, které bylo nutno zkoumat a zabývat se tím, zda již nedošlo k překročení pomyslné hranice, za níž se o trestný čin může jednat. Zdůraznil, že si žalobce musel být vědom skutečnosti, že jeho postup bude posuzován právě proto, zda již nebyla překročena ona hranice, za níž není možno beztrestně jít. Dle soudu I. stupně si tak žalobce trestní stíhání zavinil dobrovolně sám svým vlastním jednáním a chováním, a pokud přesto cítí příkoří za kriminalizaci své osoby, pak dle soudu I. stupně postačí konstatování porušení práva ve smyslu ust. § 31a odst. 2 zákona.

O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání. Namítal zejména, že se soud nepokusil věc ve smyslu ust. § 99 odst. 1 o. s. ř. vyřešit smírně, že neprovedl zvukový záznam ústního jednání a nesplnil svou povinnost poučit účastníky o možnosti vyjádřit se k osobě soudce. Dále namítal, že soud I. stupně neprovedl řádně důkaz spisem Okresního soudu v Teplicích, když jej nečetl, pouze z něj konstatoval některé listiny. Pro odůvodnění svého rozsudku pak vytrhl z kontextu některé obecné úvahy trestního soudce. Dle názoru žalobce je tak odůvodnění rozsudku nepřesvědčivé a nesplňuje ani další náležitosti, stanovené v § 157 odst. 2 o. s. ř. Žalobce proto trval na tom, aby odvolací soud provedl předmětný důkaz řádně a zákonem stanoveným způsobem. Dále žalobce zdůrazňoval, že svým jednáním, za které byl kriminalizován, pouze realizoval svá ústavně zaručená práva, zejména právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Dále pak v této souvislosti odkázal též na čl. 3 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a na Ústavu ČR. Pokud soud I. stupně k těmto skutečnostem nepřihlédl, dopustil se dle mínění žalobce diskriminace jeho osoby. Záměrnou zlovolnost trestního stíhání dle žalobce dokládá mimo jiné i stanovisko Okresního státního zástupce v Teplicích č. j. 2 ZT 274/2005-150 ze dne 24. března 2010, stejně jako jednoznačné závěry zprošťujícího trestního rozsudku, z nichž je zřejmé, že žalobce v trestním řízení prokázal, že se nedopustil ničeho, co by bylo trestným činem. Především s ohledem na všechny tyto skutečnosti je dle žalobce nemístný závěr soudu I. stupně, že si trestní stíhání zavinil dobrovolně sám. Takový závěr označil žalobce za absurdní, nemající oporu v provedených a navržených důkazech. Žalobce rovněž trval na tom, že jeho nárok nevyplývá pouze z nezákonného rozhodnutí, jak uzavřel soud I. stupně, ale též z nesprávného úředního postupu Policie ČR a státního zastupitelství, které neprovádělo řádně svou dozorovou činnost. V této souvislosti odkázal žalobce na nález Ústavního soudu ČR II. ÚS 590/08 a IV. ÚS 642/2005 a zdůraznil, že není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo. Dále pak žalobce připomněl, že v souladu se zákonem podal žalované žádost o předběžné projednání nároku, zástupkyně Ministerstva spravedlnosti ČR s ním však jeho nárok osobně neprojednala, nepokusila se věc vyřešit smírnou cestou, ani se za nezákonný postup státu vůči žalobci neomluvila. Výši požadovaného odškodnění hodnotil žalobce jako odpovídající, přičemž analogicky odkazoval na judikaturu českých soudů i Evropského soudu pro lidská práva ve věcech, v nichž byla požadována nemajetková újma za nepřiměřenou délku řízení. Zdůrazňoval též, že požadovaná částka odpovídá výši měsíčního platu předsedkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem. Zejména s ohledem na všechny tyto skutečnosti žalobce závěrem navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil a žalobě vyhověl, případně aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako věcně správného.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek stejně jako řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem dle ust. § 212 a § 212a o. s. ř., a poté dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno zčásti důvodně.

Dle ust. § 1 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Dle ust. § 5 z. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a b) nesprávným úředním postupem.

Dle ust. § 7 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 13 odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Dle ust. § 13 odst. 2 z. č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Dle ust. § 31a odst. 1 z. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Dle ust. § 31a odst. 2 z. č. 82/1998 Sb. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Odvolací soud především souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že v daném případě je třeba nárok žalobce posuzovat nikoli jako nárok z nesprávného úředního postupu, ale výhradně jako nárok vyplývající z nezákonného rozhodnutí. Takový závěr zcela odpovídá nyní již ustálené judikatuře Nejvyššího soudu ČR (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. března 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 7. ledna 2010, či usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 2 Cdon 129/97). Dále souhlasí odvolací soud i se závěrem, že tento nárok nebyl v době jeho uplatnění u soudu promlčen. Je nepochybné, že se žalobce o vzniklé škodě dověděl až nabytím právní moci zprošťujícího rozsudku Okresního soudu v Teplicích č. j. 6 T 189/2005-494, tj. dne 5. srpna 2009. Od tohoto dne tedy počala žalobci běžet promlčení lhůta, vyplývající z ust. § 32 odst. 3 z. č. 82/1998 Sb. K jejímu stavení pak došlo v souvislosti s podáním žádosti o předběžné projednání nároku u žalované ve smyslu ust. § 35 z. č. 82/1998 Sb. v období od 11. listopadu 2009 do 11. května 2010. Podal-li tedy žalobce žalobu o náhradu nemajetkové újmy u soudu dne 7. června 2010, pak k promlčení tohoto nároku nedošlo. Namítal-li dále žalobce, že se soud I. stupně před projednáním věci nepokusil věc vyřešit smírně, pak je třeba konstatovat, že absence postupu soudu ve smyslu ust. § 99 o. s. ř. není vadou, která by měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nadto je v dané věci zřejmé, že by takový postup, s ohledem na zcela jednoznačně negativní stanovisko žalované ve vztahu k uplatněnému nároku žalobce, nebyl účelný. Ani okolnost, že snad soud I. stupně neposkytl účastníkům řízení poučení dle ust. § 15a odst. 1 o. s. ř., není sama o sobě vadou, jejímž důsledkem by bylo nesprávné rozhodnutí ve věci, pokud pro absenci tohoto poučení věc současně neprojednal a nerozhodl vyloučený soudce. Tato skutečnost však žalobcem v podaném odvolání tvrzena nebyla a ani při projednání odvolání odvolacím soudem nevyšla najevo jinak. Za vadu, která by byla z hlediska hodnocení věcné správnosti rozsudku soudu I. stupně významná, není možno konečně považovat ani to, že soud nepořídil zvukový záznam ústního jednání. Nadto odvolací soud poukazuje na ust. § 40 odst. 2 o. s. ř., dle kterého musí být provedení záznamu v tom kterém případě možné.

Na rozdíl od soudu I. stupně však odvolací soud uzavřel, že nárok žalobce na úhradu nemajetkové újmy, která mu vznikla v důsledku nezákonného rozhodnutí, je dán. Tento názor odvolacího soudu vychází z judikatury Ústavního soudu ČR, na níž již v řízení odkazoval žalobce a dle které „...ústavněprávní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby, je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky, tedy v principech materiálního právního státu. Má-li být stát skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů,

kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Nelze totiž přehlédnout, že stát nemá svobodnou vůli, nýbrž je povinen striktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobící) interpretaci. Na jednu stranu je jistě povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže jako postup mylný, zasahující do základních práv. V takové situaci není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo. Jak již Ústavní soud v minulosti také judikoval, každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění "liché", což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem...“ (viz např. nálezy Ústavního soudu ČR IV. ÚS 642/2005, II. ÚS 590/2008 či sp. zn. I. ÚS 554/04). V projednávaném případě je nepochybné, že proti žalobci bylo usnesením Policie České republiky, služby kriminální policie a vyšetřování v Ústí nad Labem ze dne 9. února 2005, č. j. ČTS: ORUL-1885/SKPV1-2004, které nabylo právní moci dne 14. dubna 2005, zahájeno trestní stíhání pro trestné činy útoku na státní orgán a pomluvu a toto trestní stíhání bylo ukončeno pravomocným zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 6 T 189/2005-491. Usnesení o zahájení trestního stíhání je tak třeba hodnotit jako nezákonné rozhodnutí (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Není přitom podstatné, jestli se žalobce dopustil takového jednání, u něhož bylo třeba „prošetřit“, zda šlo o jednání dovolené či o trestný čin. Jak uvedl opakovaně ve svých rozhodnutích Ústavní soud ČR (viz výše), není rozhodné, jak orgány činné v trestním řízení vyhodnotily původní podezření, ale to, zda se jejich podezření v trestním řízení potvrdilo. V tomto směru dále odvolací soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR IV. ÚS 428/2005, ze dne 11. října 2006, dle kterého „...je jistě právem a povinností státu zajišťovat ochranu společnosti skrze vyšetřování podezření ze spáchání trestné činnosti a jednotlivce je povinen v určitém rozsahu omezení z toho vyplývající snášet. Pokud však orgány činné v trestním řízení dospějí k pravomocnému rozhodnutí, které se posléze ukáže jako nezákonné, nebo si v průběhu trestního řízení počínají nezákonným způsobem či způsobem neslučitelným s ochranou základních práv, čítajíc v to nejen extrémní případy nelidského či ponižujícího zacházení, ale též případy průtahů v řízení, jedná se o postupy, kterými již porušují jednotlivá osobnostní práva, jejichž ochrana je garantována čl. 10 Listiny. Takový postup není možno označit za výkon práva...“.

Odvolací soud dále zastává názor, že s ohledem na intenzitu zásahu do základních práv žalobce, danou nezákonným trestním stíháním, nepostačí pouze samotné konstatování porušení práva, ale je zde prostor na finanční plnění. Při stanovení jeho výše vzal odvolací soud v úvahu, že trestní stíhání probíhalo po dobu cca čtyř a půl let, v rámci nichž byl žalobce povinen podrobovat úkonům orgánů činných v trestním řízení a předkládat argumenty na svou obhajobu. Po celou dobu žil žalobce s vědomím tohoto trestního stíhání, a vědomost o tom mělo nepochybně i jeho okolí, což zcela nepochybně mělo dopad do jeho psychické sféry. Na druhé straně je však třeba vzít v úvahu, že žalobce nebyl omezen na svobodě, protože nebyl stíhán vazebně, a že psychická zátěž spojená s hrozbou trestu nebyla ovlivněna hrozbou vysokého resp. dlouhotrvajícího trestu odnětí svobody s ohledem na zákonem stanovenou trestní sazbu (§ 154 trestního zákona a § 206 odst. 1 a 2 trestního zákona). Není rovněž na místě úvaha žalobce, že byl stíhán pro protistátní trestné činy, neboť ani jeden z trestných činů není zahrnut do hlavy I. tehdy platného trestního zákona. Žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných (§ 154 odst. 2 trest. zákona) a pro trestný čin hrubě narušující občanské soužití (§ 206 odst. 1 a 2 trest. zákona).

Nemožnost získat zaměstnání u státního orgánu či vycestovat do USA byla u žalobce pouze hypotetická, neboť sám připustil, že se v době trestního stíhání o žádné místo ve státních službách neucházel, ani neplánoval žádnou konkrétní cestu do USA, která by byla v důsledku jeho trestního stíhání zmařena. Trestní stíhání pak nemělo žádný bezprostřední vliv ani na opatrovnické řízení, které bylo vedeno ohledně jeho syna, jak žalobce rovněž tvrdil. Ze sdělení žalobce totiž vyplynulo, že soudy v rámci probíhajícího opatrovnického řízení nezajistily ochranu práv žalobce a jeho syna, zejména styk žalobce se synem, již daleko dříve, než bylo zahájeno trestní stíhání žalobce. O tom svědčí skutečnost, že již v roce 2002 podal žalobce, jak uvádí, na postup soudních orgánů v ČR stížnost Výboru pro lidská práva OSN. Odvolací soud tak uzavřel, že žalobci bylo nezákonným trestním stíháním zasaženo do jeho ústavou zaručených práv, nicméně intenzita tohoto zásahu nebyla významnou měrou umocňována dalšími individuálně určenými závažnými skutečnostmi. Za této situace odvolací soud uzavřel, že přiměřené zadostiučinění, které žalobci náleží ve smyslu ust. § 31a z. č. 82/1998 Sb., odpovídá částce 80.000,- Kč.

Dále pak odvolací soud přiznal žalobci ve smyslu ust. § 517 odst. 1 občanského zákoníku (který má ve vztahu k z. č. 82/1998 Sb. jako předpisu speciálnímu postavení právního předpisu obecného) ve spojení s ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1991 Sb. v platném znění roční úrok z prodlení, a to od 12. května 2010 do zaplacení. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího soudu ČR, konkrétně z rozsudku ze dne 24. dubna 2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001, dle něhož je stát povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil podle ust. § 14 z. č. 82/1998 Sb. Teprve marným uplynutím této lhůty, nikoliv uplynutím lhůty stanovené poškozeným při uplatnění nároku, ocitá se stát jako dlužník z odpovědnostního závazkového právního vztahu v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. V daném případě žalobce uplatnil svůj nárok u žalované dne 11. listopadu 2009 a šestiměsíční lhůta k posouzení důvodnosti žádosti žalobce, vyplývající z ust. § 15 z. č. 82/1998 Sb. tak uplynula 11. května 2010. Žalovaná se tudíž dostala do prodlení s úhradou částky 80.000,- Kč až dne 12. května 2010.

Ze všech výše uvedených důvodů postupoval odvolací soud dle ust. § 220 o. s. ř., rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé ohledně částky 80.000,- Kč s úrokem z prodlení z této částky od 12. května 2010 do zaplacení ve výši, stanovené nařízením vlády č. 142/1991 Sb. v platném znění, změnil a v tomto rozsahu žalobě vyhověl, jinak rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku ohledně zbývajících požadovaného plnění dle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, když neshledal důvodnou námitku žalobce, že zde jsou dány důvody pro zrušení rozsudku pro jeho nepřezkoumatelnost.

Požadoval-li žalobce v podaném odvolání zopakování důkazu trestním spisem Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 6 T 189/2005 z důvodů, že tento důkaz nebyl proveden řádně, pak odvolací soud uzavřel, že opakování uvedeného důkazu za situace, kdy současně nebyla napadána správnost ze spisu zjištěných skutečností ohledně nezákonnosti trestního stíhání žalobce, nebylo potřebné. Odvolací soud pak, stejně jako soud I. stupně, nepovažoval za potřebné provádět důkaz záznamem z tiskové konference, kterou žalobce pořádal před budovou Krajského soudu v Ústí nad Labem a pro kterou byl mimo jiné nezákonně trestně stíhán. Provedení tohoto důkazu bylo navrhováno za účelem prokázání, že touto tiskovou konferencí žalobce pouze realizoval svá ústavně zaručená práva (mimo jiné též právo na svobodu projevu), a že jí tedy nebyla naplněna skutková podstata trestného činu. Skutečnost, že postup žalobce nebyl trestným činem a že proto bylo jeho trestní stíhání nezákonné, však již byla dostačujícím způsobem doložena samotným zprošťujícím rozsudkem.

Pokud se jedná o náklady řízení jak před soudem I. stupně tak před soudem odvolacím, o nichž odvolací soud rozhodoval dle ust. 224 odst. 1 a § 224 odst. 2 o. s. ř., měl by žalobce právo, aby mu ve smyslu ust. § 142 odst. 3 o. s. ř. byla tato náhrada přiznána. Náklady, které však žalobce žádal, přiznány být nemohly. Žalobce nebyl v řízení zastoupen advokátem, proto mu nepřísluší náhrada nákladů za poradu s ním ani před soudem I. stupně ani před soudem odvolacím. Požadoval-li dále žalobce náhradu jízdného svým osobním automobilem, pak by mu bylo možno toto jízdné přiznat pouze za předpokladu, že by mu byl udělen předchozí souhlas soudu k použití vlastního motorového vozidla ve smyslu ust. § 30 odst. 2 vyhl. č. 37/1992 Sb. Ze spisu však nevyplývá, že by byl žalobci takový předchozí souhlas udělen. Konečně pak žalobci nemohl být přiznán ani požadovaný „ušlý zisk“, neboť nárok ne jeho úhradu žalobce nedoložil způsobem, předvídaným v ust. § 29 odst. 3 vyhl. č. 37/1992 Sb. Odvolací soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Poučení: proti té části rozsudku odvolacího soudu, již byl změněn rozsudek soudu I. stupně, **je možno** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval jako soud I. stupně, a to ve lhůtě **dvou měsíců** ode dne jeho doručení.

Proti potvrzující části rozsudku odvolacího soudu **není** dovolání přípustné, ledaže Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací na podkladě dovolání, podaného proti rozsudku ve lhůtě **dvou měsíců** ode dne jeho doručení prostřednictvím soudu I. stupně, shledá, že je tímto rozsudkem řešena otázka zásadního právního významu.

V Praze dne 15. února 2011

JUDr. Jana Knotková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Ciprovská